

Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 23 kwietnia 2020 r. – Gugler France / Alexander Gugler, Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

(Sprawa C-736/18 P) ⁽¹⁾

[Odwołanie – Znak towarowy Unii Europejskiej – Graficzny znak towarowy zawierający element słowny GUGLER – Wniosek o unieważnienie prawa do znaku złożony przez Gugler France SA – Powiązania gospodarcze między podmiotem wnoszącym o unieważnienie prawa do znaku a właścicielem zakwestionowanego znaku towarowego – Brak prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd]

(2020/C 230/09)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Gugler France (przedstawiciel: S. Guerlain, avocat)

Pozostali uczestnicy postępowania: Alexander Gugler (przedstawiciel: M.-C. Simon, Rechtsanwältin), Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) (przedstawiciel: A. Folliard-Monguiral, peñomocnik)

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.
- 2) Gugler France SA pokrywa, poza własnymi kosztami, koszty poniesione przez Alexandra Guglera i Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) związane z postępowaniem odwoławczym.

⁽¹⁾ Dz.U. C 112 z 25.3.2019.

Wyrok Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 2 kwietnia 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberverwaltungsgericht Rheinland-Pfalz – Niemcy) – Landkreis Südliche Weinstraße / PF i in.

(Sprawa C-830/18) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Swobodny przepływ pracowników – Rozporządzenie (UE) nr 492/2011 – Dzieci pracowników przygranicznych – Przywileje socjalne – System zwrotu kosztów transportu szkolnego – Warunek zamieszkiwania w kraju związkowym – Wykluczenie dzieci uczęszczających do szkoły w tym kraju związkowym i zamieszkujących w państwie członkowskim innym niż państwo członkowskie placówki szkolnej – Wykluczenie własnych obywateli zamieszkujących w innych krajach związkowych]

(2020/C 230/10)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Oberverwaltungsgericht Rheinland-Pfalz

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Landkreis Südliche Weinstraße

Strona pozwana: PF i in.

przy udziale: Vertreter des öffentlichen Interesses

Sentencja

- 1) Wykładni art. 7 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 492/2011 z dnia 5 kwietnia 2011 r. w sprawie swobodnego przepływu pracowników wewnątrz Unii należy dokonywać w ten sposób, że ustawodawstwo krajowe, które uzależnia pokrycie kosztów transportu szkolnego przez kraj związkowy od spełnienia warunku zamieszkiwania na terytorium tego kraju związkowego, stanowi dyskryminację pośrednią w zakresie, w jakim z samej swej natury może w większym stopniu niekorzystnie wpływać na pracowników przygranicznych niż na pracowników krajowych.
- 2) Wykładni art. 7 ust. 2 rozporządzenia nr 492/2011 należy dokonywać w ten sposób, że praktyczne trudności związane z efektywną organizacją transportu szkolnego w kraju związkowym nie stanowią nadrzędnego względu interesu ogólnego, który mógłby uzasadniać przepis krajowy uznany za pośrednio dyskryminujący.

(¹) Dz.U. C 131 z 8.4.2019.

Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 2 kwietnia 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht Wien – Austria) – kunsthaus muerz gmbh / Zürich Versicherungs AG

(Sprawa C-20/19) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Swoboda świadczenia usług – Bezpośrednie ubezpieczenie na życie – Dyrektywa 2002/83/WE – Artykuły 35 i 36 – Prawo do odstąpienia od umowy i termin na jego wykonanie – Błędne informacje dotyczące zasad wykonywania prawa do odstąpienia – Wymogi dotyczące formy złożenia oświadczenia o odstąpieniu – Wygaśnięcie prawa do odstąpienia od umowy – Znaczenie posiadania przez ubezpieczającego statusu „konsumenta”]

(2020/C 230/11)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Oberlandesgericht Wien

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: kunsthaus muerz gmbh

Strona pozwana: Zürich Versicherungs AG

Sentencja

Artykuły 35 i 36 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2002/83/WE z dnia 5 listopada 2002 r. dotyczącej ubezpieczeń na życie należy interpretować w ten sposób, że mają one również zastosowanie do ubezpieczającego, który nie ma statusu konsumenta, oraz że nie stoją one na przeszkodzie ustawodawstwu krajowemu, zgodnie z którym termin na wykonanie prawa do odstąpienia od umowy ubezpieczenia na życie zaczyna biec od dnia, w którym umowa ta została zawarta, nawet jeśli w przekazanej przez zakład ubezpieczeń ubezpieczającemu informacji wskazane zostały wymogi co do formy, które w rzeczywistości nie zostały ustanowione w mającym zastosowanie do tej umowy prawie krajowym, o ile takie wskazanie nie pozbawia tego ubezpieczającego możliwości wykonania przysługującego mu prawa do odstąpienia co do zasady na tych samych warunkach, jakie istniałyby, gdyby informacje te prawidłowo odzwierciedlały rzeczywistość. Do sądu odsyłającego należy ustalenie, na podstawie całościowej oceny uwzględniającej w szczególności krajowy kontekst prawny i okoliczności faktyczne postępowania głównego, a także ewentualnie przysługujący ubezpieczającemu status konsumenta, czy błąd zawarty w informacjach przekazanych ubezpieczającemu pozbawił go takiej możliwości.

(¹) Dz.U. C 155 z 6.5.2019.